

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmika nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrto leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrto leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oglasila plačuje se od četrstopenjske pete vrste po 6 kr., če se oglasilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankovati. Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovito pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

Sestanek v Kromerizi.

Razmerno malemu mestu Kromerizu sojeno je, da mu je po zgodovinsko pomembnih dogodkih, katerim je pozorišče v njegovem ozidju, zagotovljeno svetovno ime. V tem mestu zboroval je prvi avstrijski državni zbor, ki se je otvoril v 15. dan novembra 1848 in razpustil v 7. dan marca 1849, prihodnji teden pa se v njem snideta vladarja dveh mogočnih držav, katerih jedna je skoro izključno, druga pa po večini slovanska.

Sestanek ta ima le kratko zgodovino. Nepričakovano skoro raznesla se je vest o njem v svet, a takoj vzbudila veliko pozornost, nekoliko baš zaradi tega, ker se snideta v Kromerizu le dva vladarja in tretjega, ki je lani tako rekoč uprizoril sestanek v Skiernievicah, ne bode. Nagib k sestanku v Kromerizu prišel je baje neposredno iz Peterburga. Car čutil je osobno in političko dolžnost, da povrne našemu cesarju pohod v Skiernievicah. Ta želja naznanila se je na Dunaj z opazko, da bi ruskemu dvoru bilo jako prijetno zvedeti, kateri kraj bi našemu cesarju najbolj ugajal za pohod ruskega carja. Ugibalo se je na Dunaji nekoliko časa, katera izmed cesarskih graščin bi bila najpripravnější za vsprejem visocega gosta, in mislilo se je sprva na graščino Reichstadt v Českeji. A slednja je nekako preveč v strani, in ko je ministerski predsednik grof Taaffe opozoril na nadškofijsko palačo v Kromerizu, ki je v ta namen izredno primerna, vsprejela se je ta misel takoj, kakor na Dunaji, tako tudi v Peterburgu, začele so se nemudoma priprave v ta namen.

Tako je prišlo, da bode mesto Kromeriz zopet oder, na katerem se bode posvetovalo o osodi narodov, da ves naš kontinent z izrednim zanimanjem pričakuje in ugiba, kaj se bode pri tem sestanku ukrenilo in kako bode osobno občevanje belega carja in cesarja avstrijskega uplivalo na političke odnose in na evropsko ravnotežje.

Pomenljivo je, da se oba vladarja v teku jednega leta že v drugič snideta, kajti to je dokaz dobrih, prijateljskih razmer. Da je pa prijateljstvo z Rusijo za našo državo velike vrednosti, tega smo se uverili v burnih dogodkih 1848 in 1849 leta, tega

smo se na svojo škodo prepričali, ko je vsled čudne naše politike za krimske vojne, Rusija nam nasproti postala, če ne sovražna, pa vsaj mrzla in smo za političke hibe, 1854. l. storjene, doživeli britke dneve pri Magenti in Solferinu in na drugih bojiščih. Odnosaji mej nami in velikansko severno državo bili so nepovoljni dolgo vrsto let in akoravno sta naš cesar in pokojni car Aleksander II. dvakrat osobno se sešla, leta 1860 v Varšavi, leta 1876 pa v Reichstadt, vendar ni bilo pravega srčnega prijateljstva. Še le zadnji čas obrnilo se je na bolje, in minister Kalnoky, ki je dolgo časa bival v Peterburgu in kateremu se pripisujejo tople simpatije do Rusije, stekel si je v tej zadevi, kakor pravijo, mnogo zaslug, kar je tem važnejše, ako pomislimo, da se je o sedanjem ruskem carji Aleksandru III., ko je bil še prestolonaslednik, zatrjevalo, da je velik nasprotnik Avstriji in da svoje mržnje proti naši državi niti ne skriva.

Takrat bilo je ljudij, ki so prorokovali, da bode takoj, ko stopi prestolonaslednik na krmilo, boj z Avstrijo, bilo je tudi takih, ki so si takega boja želeli in že naprej za ta slučaj zidali zlate gradove, a vse obrnilo se je baš drugače. Z nastopom sedanjega carja zboljšale so se razmere mej sosednima državama in vladajočima rodovinama, in na mesto neupanja in mržnje in napetosti stopilo je mejsobno zaupanje, ki spominja skoro na čase carja Nikolaja in ki se bode pri predstoječem sestanku še ojačilo ter rodilo tesno prijateljstvo.

Tako mislimo, sme se tolmačiti sestanek v Kromerizu. Smoter mu je obestransko sporazumljenje, želja, da se ohrani za blagor narodov toli potreben mir. In slednji je gotov, ako ga resno želite dve taki velevalsti, kakor sta Avstrija in Rusija. Ako bi pa napominaj sestanek imel jednake posledice, kakor oni l. 1876 v Reichstadt, po katerem se je namreč začelo razkoračevati vzhodno vprašanje in so ruske čete prekorajile Dunav ter šle osvobodjevat balkanske Slovane, bil bi njegov pomen še globejše sezajoč. V jednom, kakor v drugem slučaj je njegova važnost velika, še večja pa radovednost, ki je v očigled sestanku prevzela politike, kateri svojej domišljiji dajejo duška v raznih kombinacijah.

Požiralnik narodnega imetka.

(Konec.)

Premislimo, kako in zakaj ginejo dobri časi, narodovi imetki. Poglejmo le, koliko se že gotovine, samega okroglega denarja potopi na dno žganjarskega morja. Nikoli se ta denar ne povrne, a kdo ima kaj dobička od te potrate? Mi vemo, da si kupujemo le strup, ki se pretaka v vse žile in nam spridi vse. Naš denar, ki smo si ga trdo prislužili z delom, ta pa gre v vnanje, tuje, večjidel židovske roke. Skoraj ves drobiž ki ga naš delavec, naš kmet, dobi čez dan, gre zvečer v žganje. Goldinarja ali dvajsetice se komu še škoda zdi, nerad dá goldinar ali dvajsetico najedenkrat iz roke. Čim več človek ima, tem bolj tesno drži. Dokler ni bilo žganja, tacega žganja, kakeršno se toči dandanes, dokler se za jeden, dva ali tri krajcarje ni dobivala pijača, ostali so ti krajcarji lepo vkup, delali so desetico, ki jo je že bilo bolj škoda dati za četrtno vina, delali so dvajsetico, naredili so goldinar in od tega se je že težko bilo ločiti. Toda žganje ne pusti, da bi se nabrala desetica v žepu. Že za štiri novce ga dobiš par krepkih požirkov, a tudi če imaš dva krajcarja, da celo če imaš samo jeden krajcar, „rukneš“ ga lahko kozarček, dobiš mej žganjarji kratek čas in dobro zabavo. Drobiža se nobenemu nič ne zdi škoda, krajcar še v vodo zaženem, ne da bi mi kdo kaj prigovarjal! In to je tista peklenska, razjedajoča moč žganja! Žganje se zavoljo tega pije tako močno, ker ga je za mal denar dobiti, za majhen denar, ki sicer dosti ne velja, ki „ni vredno, da bi ga človek mej senenim drobom nosil po žepu“. Za deset novcev se lahko po poti v petih žganjarnah v vsaki jedenkrat „okrepčaš“. Mladina, kmetski sinovi, hlapci, in pastirji nimajo imena vrednega premoženja, toda toliko dobijo vsak dan, da se zvečer lahko sredejo pri žganji, ker za to ni ravno veliko treba. In tako se v žganjarnice znosi vse, znosi vsak, kar ima. Tega se drži tudi pozneje v življenji, tudi pozneje tak milovanja vreden človek za žganje dá vse, kar ima. Če več ima, več zapije. Odrkel se je zgodaj slehernemu spoštovanju do denarja, vrednosti njegove tudi pozneje ne pozna. Vrhu tega

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

XVI.

Nevihta.

(Dalje.)

Na obratnem potu šli so iskateљи ženšena naravnost proti domu. Že štiri dni hodili so z jednega hriba Sihote-Alina na družega vedno v jedno mer — proti solnčnemu zapadu. Ravni pot bil je mnogo krajši od prejšnjega, vendar so je čakale velike težave in ovire. Samo tako vajeni, žilasti in predrzni ljudje, kakor so bili Lonhou, Ki-se in Li-fu, mogli so hoditi po kraji, ki je bil podoben fantastično razburkanemu morju, katero bi bilo otrpnelo vsled kake čarobne moči. Posebno je bilo težko laziti po kamnitih, gorskih rebrih, poraščenih z raznim bodečim grmovjem. Mnogokrat morali so trebiti pot s sekirami in noži in pomikali so se le počasi naprej. Solnce je zašlo. Pustolovci so veselo korakali po stezi, ki se je vila po ozkejši soteski in

je bila pokrita na debelo z odpalim listjem, kakor z mehko preprogo. Jesen je že bila ustopila v svoje pravice.

Mnogim listnatim drevesom in grmom je že bila odpala njih letna obleka. Gošča zgubila je del svoje tajinstvenosti. Svobodnejše je oko gledalo v raznoobrazno goščo, zdaj se obračalo v fantastično prepletene ovijajoče rastline, zdaj v debela veličastnih brestov in gabrov, prav v njih zdaj gole vrhove. Solnčni žarki so svobodnejše prodirali v goščo; po zarumenelej, posušenej travi so se ulegle fantastične sence. Skozi veje, prepletene kakor mreže, videlo se je prijazno, modro nebo, ki se je malo ujemalo z orumenelim in zarudelim listjem, ki je še ostalo na nekaterih drevesih in grmih...

Tiho hodili so potniki po mehkejši stezi in hiteli, da bi do mraka prišli do kakega ugodnejšega mesta za prenočevanja. Vsakemu iskatelju visel je na hrbtu velik kos srne ubite in razsekane prejšnji dan. Puške držali so v rokah... Po nekotikih ovinkih je pot začel polagoma rebriti se navzgor in pripeljal je na zadnje pod jako strm hrib. Lonhou se je ustavil, molče vrgel s pleč, kar je nosil, sedel na pete ter jel basati v pipo posušeno listje rastline daljda-mo.

— Tu bomo prenočili! rekel je skozi zobe z glasom, ki ni dopuščal nikakega ugovora.

Ki-se in Li-fu sta se usela poleg starejšine in prižgala majhni pipi. Ko so nekaj časa molče pušili, prijel je vsak za svoje delo; jeden je prinesel celo naročje suhljadi, drugi je zakuril ogenj, tretji je pa narezal nekaj koscev srne. Useli so se k večerji. V tem je pa nastopila temna, hladna, septemberska noč. Jedva pokriti s cunjami, stiskali so se pustolovci k ognju, da bi ogreli svoje od mraza na pol zmrzneno truplo. V zraku bila je ne-navadna, jako občutljiva mokrota. Nad temno sotesko razprostiralo se je visoko, temno, z neštevilnimi zvezdami pokrito nebo. Kakor bi bilo otrpnelo porumenelo listje od tajinstvenega upliva teh milijonov svetlih lučic, kakor bi bilo zamrzlo v vlažnem nočnem zraku, tako mirno je vse bilo...

Potniki še neso povečerjali, že je navstal silen vihar in srdito mahal z drevesnimi vrhovi. Kakor bi bila gošča težko vzdihnila in prebudila se. Navstalo je nekako čudno, vrdito bobnenje, podobno šumenju razburkanega morja. Listje je trepetalo in kakor dež padalo na tla. Blesteče, prijazno sveteče zvezdice so se skrile. Nebo se je stemnilo nad vso goščo... Potegnil je nov vihar prav po dnu sote-

rastla mu je z večjim dohodkom tudi večja lakomnost. Kar so pošne hranilnice v dobrem pomenu za narodno gospodarstvo, to so žganjarnice v slabem pomenu. Tam se iz malega nabira, tukaj se razdira, tam nataka curkoma imetek, tukaj se curkoma raztaka. Poštna hranilnica vabi k varčnosti, žganjarnica pa k zapravljivosti. O da bi poštna hranilnica imela vsaj nekoliko moči proti žganjarski potratnici! Vi, roditelji, ki ste odgovorni za svoje sinove, poučujte jih, svarite jih in s silo jih odganjajte od žganjarnic! Pridejo časi in rodovi, ki vas bodo preklinjali, ker tega ne storite. Kdor se proti žganju ne bori, tisti ne gasi ognja. Nasledki žganja že tlijo povsodi, ponekod so že s plamenom švigili v vaše strehe. Kajti žganje je kakor ogenj, ono upepeli najboljše gospodarstvo in dene na beraško palico cele rodove. Ta ogenj se ne bo izogibal tudi vaših hiš ne, vi krčmarji, ki delate dobiček iz žganjepitja, iz te narodne nesreče, te grozne potrate; če ne nad vami, raztrgal bo strehe nad vašimi otroci. Vaši otroci in unuki okusili bodo vso grozo časa, kateremu bo pečat pritisnil beraški, obupani, divji, ker z žganjem telesno, dušno in gmotno uničeni rod!

Kdor po tem še naprej premišluje svoje sode, svojo vas, svoj okraj, svojo domovino, dobil bode čedalje več dokazov za to, da sedanji slabi in hudi časi, sedanji propadi kmetskega in delavskega stanu od tod izvirajo, ker se vsakdanji zaslužek, sploh dohodek, ker se denar tako v slabo, tako v nič obrača. Mi nismo še priče vse nesreče, ki mora nastati iz žganjepitja. Ta nesreča se bode pokazala kot potop, ki bode vse uničil.

Še se gibljejo čvrste roke delavske, ker ne počivajo na telesu, v katerem bi se bil v mladih in srednjih letih zaredil žganjarski črv. Sedanji stareji ljudje so še zadovoljni, ker so si v boljših letih kaj prihranili. Ali kadar se sestra sedanji mladi rod, kateremu se že sedaj vsled žganja tresejo roke od slabosti, mladi rod, ki se uči in zna le zapravljati, le za danes misliti, za jutri pa ne, — kakšen obraz bo imela potem človeška družba, koliko bode v njej sreče, zadovoljnosti in blagonravja, kako bode gospodarilo potomstvo, kaj bode z narodnim gospodarstvom in imetkom našim? Kaj more priti za takim malopridnim rodом, ki ne zida, ampak podira, ki ne zasaja, nego razsaja, ki narodnega imetka ne pomnožuje, marveč raztaka in uničuje? —

Videti to žalostno sedanjost, ki nam obeta še žalostnišo bodočnost, to mora boleti vsakega dobrega človeka, vsakega prijatelja našemu narodu. In čut človeške in domorodne dolžnosti, usmiljenje, skrb za svoj narod mora tukaj pokazati vso svojo moč in vrednost. Nič vredna ljubezen brez usmiljenja, brez dejanj! Proti četi, ki si jo je vzgojilo žganje, treba je postaviti sovražno četo vseh naših razumnih mož. Žganje požira ves narodov prihodek, pobira brez rubežni največje davke in doklade; žganje okrade delavca, rokodelca, kmeta in vsacega, kdor ga pije, za tisti prislužek, ki bi ga imel deti na stran za svoje otroke ali za stare dni; žganje preganja kmeta in njegovo rodbino iz očetove hiše in domovine, žganje pripravi rokodelca in obrtnika ob nje-

ske in zmajal svetli plamen grmade. Odpalo listje je tiho zakrožilo, kakor bi bilo oživelo, in čez nekaj minut je zopet mirno leglo na debelo plast že strohnelega listja.

— Nevihta bode, zagodrnjal je Lonhou in srdito vrgel na grmado celo butaro suhljadi.

Minulo je nekaj minut. Vse je bilo tiho. Temno nebo je osvetljevalo oddaljeno bliskanje. Nekje v daljavi se je čulo grmenje, podobno oddaljenemu streljanju iz topov. Nekaj debelih kapelj dežja je palo na ogenj in zašumelo na žarečem oglji. Deževne kaplje začele so kapati vedno bolj pogostem ... Svetlo se je zabiskalo in udarila je strela, da bi bila kmalu vse oglušila. Jek se je ponovil po soteskah. Bilo je, kakor bi na tisoče velikanskih voz ropotalo po strmem kamnitem potu ... Minulo je zopet nekaj minut mirne, daveče tišine ... Kakor bi se bilo nebo odprlo ... Svetli bliski so rezali nočno temo in zarili goščo s čarobno svetlobo. Strela udarjala je zaporedoma, jedenkrat huje ko drugičkrat. Dež je lil vedno močnejši in nazadnje se je nad goščo razlila prava tropična ploha ... Ogenj je ugasnil, kakor bi trenil. Potnike je obdala tema, katero je razsvetljevalo samo neprestano bliskanje ... In sedaj je udarila strela v vrh najbližnjega bresta. Silen pok bil bi kmalu vse oglušil. Razklala je sto-

govo orodje, žganje ubije srečo celega rodu in nazadnje rod sam.

Žganje je požiralnik, ki vanj sili vse naše gospodarstvo, z njim pa vsa bodočnost našega naroda. Videli smo, koliko in kako gladkih strug vodi do tega požiralnika. Rodoljubje, stavimo okolu njega trdne in visoke okôpe, mašimo požiralnik narodovega prihodka!

Vlastimil.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 20. avgusta.

Povedali smo že, da **shod katoliških časnika** v Solnogradu ni bil obilno obiskan. Dšlo je samo kakih 30 časnika s Tirolskega, Solnogradskega, iz Zgornje Avstrije, z Dunaja in iz Nemčije. Mej drugim se je tega shoda, kateremu je predsedoval pl. Regner, udeležil dvorni svetnik Lienbacher. Sklenilo se je osnovati zvezo katoliških časnika v Avstriji in v ta namen volil odbor Slovanskih časnika se, kakor se vidi, ni nikdo udeležil tega shoda. Najbrž so sprevideli, da jim tja hoditi ne kaže, kjer ima dvorni svetnik Lienbacher prvo besedo.

Ogerska vlada misli državnemu zboru predložiti načrt zakona o razširjenji delokroga velikih županov. Imenovani veliki župan bode načelnik municipija in administracije. Podrejeni mu bodo vsi državni uradi v njegove velike županiji (komitatu), kakor pošte, brzojavni uradi, davkarije, državno pravdnstvo, šolsko nadzorstvo itd. Izdajati bode smel naredbe, proti katerim se bode mogel v 48 urah pritožiti samo voljeni podžupan. Temu zakonskemu načrtu se bode pa najbrž hudo ustavljala opozicija, ker bi kratil avtonomijo občin, ker bi dal imenovanemu in od vlade popolnem zavisnemu velikemu županu nenavadno veliko oblast.

Vsa poročila o obnašanju domačih **bosenskih** vojakov so jako povoljna. S 1. dnem oktobra se bodo zopet osnovali štiri nove bosenske stotnije. Hkratu vršil se bode nov nabor vojaških novincev v Bosni in Hercegovini za letošnje leto. Pri tem naboru se ima nabrati 1200 vojaških novincev. Varnostno stanje se v teh dveh deželah utrjuje, četudi le počasi.

Vnanje države.

Shod avstrijskega cesarja in ruskega carja bode v 25. in 26. dan t. m. v Kromerizu. Avstrijski cesar in cesarica prideta v 24. dan t. m. v Kromeriz, kjer bode slavnosten vsprejem. „Narodni Listy“, priporočajo Kromeriškemu županu, da pozdravi cesarja v češčini, ne pa v nemščini.

Grof Kalnoky vrnil se je že iz Varzina, časniki pa še vedno ugibajo, kaj da sta se dogovarjala **avstro-ogerski** minister vnanjih zadev in **nemški** kancelar. Misli se, da sta se pogovarjala o narodnogospodarski, pred vsem pa o carinski politiki. Kalnoky skušal je od Nemčije doseči nekatere ugodnejše tarifne določbe za Avstrijo in baje ne brez uspeha. O carinske zvezi mej Nemčijo in Avstrijo se pa državnik nista razgovarjala, ker sta neki oba prepričana, da se sedaj ne da upeljati.

Vzhodnje-rumelijska vlada razpustila je mestni zastop Čirpanski, nastavila provizorično mestno komisijo in razpisala nove volitve. Čirpanski mestni zastop je prosil, da bi se davki tej mestni občini znižali za 20.000 pijastrov. Ta prošnja se je pa odbila. Mestni zastop se pa ni raredi tega pritožil pri upravnem sodišči, ampak ustavil se je, da mestna občina ne bode iztirjavala davkov. To je bilo povod njega razpusta.

letno deblo bresta prav do korenin. Drevo se je užgalo, pa silni naliv je ogenj takoj zopet pogasil ... Strašna zmešojava se ne da popisati. Kakor bi bilo nebo se razbelilo od neprestanega bliskanja, tako je čarovno osvetljevalo sotesko. Kakor bi se bili z vseh okrožujočih hribov razlegali pogosto streli iz tisoč topov ... Zaslišalo se je grozno šumenje voda! Z vršin gričev valilo se je v dolino na stotine šumečih potokov in hudournikov po strugah in čez skalovje. Majhni gorski potočki, ki so se jedva videli ob navadnem času, narastli so in premenili se v sumeče reke, ki so valile svojo kalno, penasto vodo po dnu ozkih sotesk, vedno so širile in razkopavale mehko zemljo. Velikanske kamne nosili so burni potoki kakor kamenčke. Stoletno drevje je ruvalo s koreninami, cepilo na kose in krožilo z njimi v vrtincih, ter iz njih delalo zagraje in sklade. Srdito je rjovel potok pri teh nepričakovano nastalih zagrajah, napenjal se, in s šumom ulil se čez drevesne zagraje in drl dalje ter razrušil vse, kar bi ga bilo oviralo na potu ...

XVII.

Ponočne nadloge.

Ta nevihta je jako potlačila potnike. Lonhou je pričakoval sicer nevihto, pa ne tako hude. Ta ne-

Prusija pridno nadaljuje iztiranje Poljakov, ki so ruski podložniki. Samo iz jednega okrožja se je vnovič zaukazalo 80 Poljakom, da imajo v kratkem ostaviti Prusijo. Mej drugimi bodeta iztirana tudi dva plemenita veleposestnika, grof Gothard Turno pl. Czorba in Henrik pl. Potvorovsk. Poslednji je celo pruski rezervni častnik.

Razni listi bavijo se s prestolnim govorom, s katerim se je zaključil **angleški** parlament. Nekateri mislijo, da je Salisbury hotel priložiti udarec liberalcem s tem, da omenja, da sudanska ekspedicija ni imela uspeha. To ekspedicijo je namreč sklenila liberalna vlada Gladstonova. Pogreša se pa v prestolnem govoru vsake določne besedice, kake politike se hoče držati nova vlada v Egiptu in Afganistanu. Listi pa tudi presojajo pri tej priliki delovanje parlamenta, kateri je sedaj končal svoje delo. „Spectator“ pravi, da je bil ta parlament prehod od nepopolne k popolnej demokratiji, tedaj parlament neodločnih bitk in odloženih vprašanj. — V ponedeljek je potekla veljava izjemnega zakona za Irsko. Zato je pa bilo veliko veselje v deželi.

Sedaj, ko je umorjen Mahdijev naslednik v Chartumu, si je mislil Osman Digma, da najbolj njemu pristuje prevzeti vladarstvo vsega **Sudana**. Prišel je že v Chartum in se baje že proglasil za vladarja. Ako je to res, je ta stvar velikega pomena. Osman je znan kot energičen poveljnik, ki je dal Angležem mnogo opraviti, pa tudi sudanski narod ima vanj največ zaupanja izmed vseh bivših Mahdijevih podpoveljnikov. Ustaja v Sudanu bi se zopet razširila, in nič posebno čudnega bi ne bilo, ko bi Sudanci znova napadali Egipt. Posebno Angleže bi to hudo dirnulo, ko so že mislili, da se za Mahdijevo smrtjo že premagane največje zapreke pomirjenju Sudana. Pa tudi Egiptčanom to ne bode ugajalo. Mislili so že na nove prisvojenje Sudana. Vojni minister Abd-el-Kader je ravno pripravil nek oklic na prebivalstvo, v katerem se trdi, da sedaj Sudan lahko Egiptčani sami privojujejo. S tem je hotel arabsko prebivalstvo pridobiti za to idejo.

Kakor „Bosphore Egiptien“ poroča, sklenil je **egiptovski** ministerski svet prositi sir. H. Drummonda Wolffa, ko pride v Egipt, za angleški protektorat. Po deželi kroži neki okrožnica, na katero se podpisuje, kdor želi angleškega pokroviteljstva. Protektoratu se bodo ustavljali neki duhovni glavarji.

Letošnje poletje je nagloma umrl kralj Koanama-Huillaški v **Zapadni afriki**. Domačini so mislili, da so beli ljudje ga umorili s čaranjem, zategadelj so napali Evropec in jih kakih 20 pobili, nekateri so njim ušli. Ubežal je mej družimi Anglež, Viktor Gerard, s svojo hčerjo, dva druga njegova otroka so umorili. Pobiti so tudi trije kristijanski misijonarji.

Dopisi.

Iz Prage 18. avgusta [Izv. dop.] Z velikim veseljem in z bujnimi nadami nastopil sem potovanje proti severu, v stotolpno Prago, a vse moje veselje, vse moje nade so le trohica v primeri s tem, kar sem v teku kratkih dni doživel. Srce širi mi se radosti in navdušenja, presenečen sem na velikanskem vsprejemu, da mi je pero preokorno, da bi vsaj približema podal Vam pristno sliko našega potovanja. Sedaj še le vidim, kolika je razlika mej narodom českim in mej Slovenci, sedaj živo čutim, kolika je zavednost in politiška omika v Čehih. Semkaj naj bi se potrudili naši črnogledi jadikovalci, da bi se navzeli pravega slovanskega duha, da bi se uverili, da je Praga v polnej meri vredna, da jo nazivljemo zlato, ker je v resnici vseskozi slo-

vihta bila je redkost še za tega starega klateža, ki je že toliko doživel. Položaj potnikov bil je skrajno neprijeten: od vrha je lila tropična ploha, s hribov so šumeli manjši potoki, ki so valili svojo kalno vodo v glavno reko, ki je tekla po dnu ozke soteske. Skušeni Lonhou je takoj spoznal, da ostati v soteski bilo bi jako nevarno. Dobro je videl, da bode vso ozko sotesko zalila voda. Glavni potok se je hitro napenjal, in še vedno širil. Besno šumenje se je slišalo ne daleč. Nevarnost se je vedno bolj približevala in grozila s katastrofo. Treba je bilo misliti, kako se rešiti.

— Iti moramo na holm ... Tu nas zalije; zakričal je Lonhou, prizadevajoč preupiti tulenje elementov.

Ki-se in Li-fu sta pa še vedno žalostno molčala in stiskala se k debelemu cedrovemu deblu. Slišala nista starejšine, bučenje viharja in šumenje vode je zaglušilo te besede.

— Ej, vidva! ... Ali je voda vama ušesa zalila!? ... razsrdil se je Lonhou, približavši se prav k tovarišema.

— Kaj je treba? vprašal je nehoté Ki-se z otrpnelimi ušni.

— Rekel sem vama: da moramo lezti na holm! ... Ne obotavljajta se! ... Tu nas zalije! ... zakričal je na vse grlo starejšina.

vanska, semkaj naj bi prišle vse naše gospice, ki tako rade pokramljajo v neizogibnej nemščini, z njimi pa vsi tisti gospodje in narodnjaki, ki se tako radi šopirijo s svojo nemščino in si nikdar ne morejo zapomniti, da so domačini, vsi tisti, ki ne morejo pojmiti, kaj je narodni ponos.

O vsprejemu na Dunaji, v Brnu in na drugih postajah se vam je menda že poročalo, naj Vam v naglici vržem na papir nekoliko vrstic o vojnji proti Pragi in o prihodu v zlato Prago. Pozdravljali so nas ne samo na postajah, temveč iz vseh hiš ob železnici doneli so nam nasproti presrečni „Slava“ in „Na zdar“-klici, na cestah stali so kmetovalci in klicali nam pozdrave, iz oken mahali so z belimi robci, na neke postaji bila je nastavljena cela velika tolpa delavcev v modrih svojih bluzah, ki so nas navdušeno pozdravljali, s kratka od prvega do zadnjega vse kazalo nam je bratovsko svojo ljubezen in veselje na našem prihodu.

Najsijajnejši pa je bil vsprejem v Pragi samej. Gromoviti klici „Na zdar Slovincum!“ „Živili Slovenci!“ zaronili so nam nasproti, ko se je ustavil vlak. Na peronu stala so Sokolska društva iz Prage in okolice z zastavami, mnogo odličnega občinstva in mnogo zastopnic krasnega spola. V imenu mesta Prage pozdravili so nas gg. Vojteh Naprstek, Žižka in Pacovský, starosta dr. Černý pa v imenu Sokola Praškega. Mej tisočernimi živjo-in slavaklici šli smo k ekipažam. A ko smo stopili, pred kolodvor, videli smo še le, koliko je bilo občinstva nagromadenega. Tu bila je glava pri glavi, celo sosedne ulice bile se vse napolnene in kakor valovje morja, tako so nam nasproti doneli izrazi simpatij in navdušeni pozdravi. Povedati moram, da sem bil v pravem pomenu besede omamljen, da sem bil, dovolite mi ta izraz, ves iz sebe, da se mi je zdelo, da gledam vse le v mrkljih črtah in da sem še le tedaj popolnem se prepričal, da ne sanjam, ampak da je vse to bujna istina, ko sem bil že v svojem stanovanju.

Ob 9. uri zvečer zbrali smo se v prelepih prostorih „Meštanské besedě“, kjer se je likratu razvila meni nepozabna zabava. Ne bodem vsega podrobno opisoval, to vse treba videti na lastne oči, za danes pa se mi zdi potrebno, da omenim izvrstni govor kateheta P. Eckerta, ki je prvi poprijel za besedo. Govoril je blizu tako: V dobah, ko je narod česki bil na visoki stopinji omike in slave, slovela je stolica ob Veltavi tako silno, da so jo nazivali „Zlato Praha“. A ko je zbledilo zlato našej Pragi, ko se jej je z glave snel kraljevski diadem, ko je z narodom umirajočim ginula tudi Praga, ohranila se je vender in živela divna povest o zlati Pragi. Živela je ves čas po našem globokem propadu daleč na jugu v gorah balkanskih, na obalah Adrije in Save, mej brati Slovani. Jugoslovani poveljevali so slavno stolico českega naroda in proslavljali so jo kot zlato Prago tudi tedaj, ko je Praga svojemu narodu čimdalje tem žalostnejše se odtuževala in pešala. Sedaj je to poveljevanje, divni ta sen premenil se v istino. Praga naša je zopet zlata Praga, je srce, ponos in krona našega narodnega probujenja. Kakor v starodavnih dneh tako blesti mati naša v zlatu narodne zavednosti in rodoljubne ljubezni svojih sinov in milijoni čeških in slovanskih src bijejo jej nasproti.

Obotavljati se več ni moglo. Bučenje divjačjega potoka slišalo se je celo mej treskanjem. Ki-se in Li-fu sta nehoté šla od drevesa in gazila z bosimi nogami blato za starejšino.

Šli so naprej tipaje, spodtikali se in butali v debla dreves. V soteski bila je tema, ki se je samo sem ter tja za jeden trenutek pretrgala in sotesko je ožaril čarobni svit bliska, ki je kar rezal oči. Šli so po kamenitem rebru v hrib. Doli s hriba so lili kalni potoki dežnice. Hoja bila je težavna in nevarna. Noge so polzele. Morali so lezti po vseh štirih, voda je pa lila, kakor bi jih hotela odnesti v strašno sotesko. Le z veliko težavo pomikali so se po strmem rebru. Prijemali so se za grme, in počasi lezli vedno višje. Roke in noge so strašno trpele. Lonhou je po sebi čutil, da tovariša ne bode ta prilezla do vrha holma in sklenil je v rebru počakati, da mine nevihta, če tudi je bilo nevarno. Steza, ki je peljala po strmem rebru, se je spremenila v burni gorski potok. Na obeh straneh steze je pa bila gošča, v katero ni bilo moč prodreti. Nehote morali so lezti po strugi nepričakovano nestalega potoka in tu počakati, da mine nevihta.

(Dalje prih.)

In danes pozdravljamo v naročaji matere Prahe drage in odlične potovalce iz tistih slovanskih pokrajin, kjer so tradicije o zlati česki Pragi preživele vso dobo naše narodne propalosti. Zlata Praha pritiska danes k srcu svojemu otroku matere Slavije z daljnega juga.

Pozdravljeni bodite nam torej, dragi bratje slovenski, pozdravljeni v mestu Libušinem, pozdravljeni v Besedi meščanski, ki je društveno središče narodnega meščanstva Praškega! Kakor sokoli ste prileteli k nam obiskat našo in svojo Prago, na tla, ki so napojena s krvjo, znojem in solzami naših pradedov, na mesta, kjer se je vršila tisočletna zgodovina naroda českega. Prišli ste ogledat si naše življenje, naše probujenje, naše delo in naše narodne boje in razveseljevat se v česke Talije prekrasnem hramu, kateri je naš narod sebi vzgradil. Srca naša letela so Vam nasproti, ko se je po Vaših gorah raznesel klic: „V zlato Prago!“ in danes radujemo se, kó nam je dano, pritisniti Vas na srce in slaviti Vas kot junake, ki stojite na slovanski straži na obalah Adrije, pod orjaškim Triglavom, v beli Ljubljani in na bregovih Mure, Soče, Save in Drave. Dobro poznamo Vaše težave in bede, dobro poznamo in zasledujemo obrambeni boj, ki ga bijete v Termopilah slovanskih proti dvema močnima sovražnikoma. Tudi naš česki narod imel je težave in bede, tudi on bje boj, kakor Vi, sveti boj za obrambo maternega jezika slovanskega v šoli in v javnem življenji, za ljubezen domovine. Srkajte, bratje, za Svoj boj novih sil na prsih slovanske matere naše Prage! Saj je tudi v Vas dogodilo se jednako čudo, kakor v našej zemlji; saj je tudi Vaš narod, nedavno pozabljen, neznan, v grob položen, ustal od mrtvih in se z novo silo poteza za svoje pravice, ki mu pristajajo po božjih in človeških zakonih. To čudesno ustajenje Vašega naroda in našega nam je poročstvo, da bodemo v svojem boji zmagali. Vemo sicer, da je boj Vaš razmerno težavnejši, da je solnce svobode Vaše povsod zakrito s črnimi meglami, a vroča Vaša domovinska ljubezen pregnala bode te megle. Nas Slovanov je bodočnost! Narod zaveden, narod za svoje pravice tako zavzet, kakor so Slovenci, ne more se več uničiti. Narod, ki se ponaša z apostolskim Sloveskom in s pesnikom Preširnom, narod tak odmenjen je po previdnosti božji še za večje stvari.

Ogrejte si torej, dragi bratje slovenski, na srce drage naše matere Prage! Naj spomeniki česke slave, s katerimi je odičena, naj naše narodno gledišče, naj čili tok narodnega življenja v tem mestu ojači Vaše sile k nadaljnjemu blagodejnemu delovanju za blagor ljubljene naroda. K temu delovanju podajmo si roke! Složimo se! Ljubimo se!

Iz Rudolfovega 18. avgusta. [Izv. dop.] Gospod urednik, jako se mi smilite, da je zaradi mojega dopisa iz Rudolfovega z dne 10. avgusta t. l. zopet g. Šuklje Vam na vrat prišel ter Vam §. 19 tisk. zakona kot nevaren „mefisto“ pod nos molil. In vendar ste Vi in Vaš dopisnik nedolžna.

Zatorej Vas prosim, ne bojte se ter bodite prepričani, da je vse, karkoli Vam „Slov. Naroda“ dopisnik iz Rudolfovega piše, le gola resnica.

In taka je tudi v tem slučaju.

G. Šuklje se spodtika nad besedo „Charto blanco“ ter trdi, da je „vest „Slov. Naroda“ o njega pogajanji z nemško stranko v Rudolfovem po vse m neresnična in izmišljena.“

Na to mi je — za danes — le sledeče odgovorjati: Ko je izšla prva številka zakotnega lističa z imenom „Besni Glasovi“, katerih očitna tendenca je bila, g. grofa Margherija pred slovenskim svetom ponižati ter razpor narediti mej dolenjskimi Slovenci in nemško stranko v Rudolfovem, s katero so se prvi le „ad hoc“, t. j. proti Šuklju zvezali, je „Narodovega“ dopisnika na ono tendenco opozoril g. profesor Stanger ter v navzočnosti g. pristava pl. Langerja rekel to-le: „Na to vendar ne smete molčati! Povedati Vam moram, da g. Margheri nobenih koncesij našej (nemškej) stranki ni dal, g. Šuklje pa je nam obljubil vse, karkoli hočemo in želimo, kakor se reče, „Charto blanco“ nam je podal, pa njemu nič ne zapramo, on je mož, ki vse obljubi, pa ničesar ne drži. Bral sem pismo njegovo na g. Lehmannu, v katerem se nam ponuja kandidat ter nemškej stranki tukaj obljubljuje hribe in doline.“

Po teh besedah je še obljubil, da bo on sam o tem pisal v „Wochenblatt“ ter je „Narodovega“

dopisnika pooblastil, da sme to v „Slov. Narodu“ objaviti.

Dalje in bolj natanko odgovoril bo g. Šuklju g. Stanger, ko to izjavo Šukljejevo pozve ali ko se povrne s počitnic. In tačas bodemo tudi mi še par besed govorili o tem z g. Šukljem. Za danes pa basta!

Iz Vipave 18. avgusta. [Izv. dop.] Danes praznovala je tukajšnja podružnica patrijotičnega društva „Rudeči križ“ rojstveni dan Nj. Veličanstva presvitlega cesarja kaj slovesno in dostojno.

Dopoludne ob 9. uri udeležili so se vsi udje slovesne službe božje s „Te Deum“, katero je služil tukajšnji g. dekan Erjavec z asistenco. — Popoludne pa je bil slavnostni banket v novem grof Lanthieri-jevem hotelu „Adrija“, kojega prostori bili so krasno in bogato okinčani; udeležilo se je tega banketa mnogo tukajšnjih odličnjakov. Prvi poprime besedo gosp. c. k. sodnik Ivan Bric ter z jasnimi in srčnimi besedami izraža udanost Nj. Veličanstvu presvitlemu cesarju in celi cesarski rodovini. Po končanem govoru zaorijo kaj ubrano tukajšnji pevci cesarsko pesen, katero spremlja grom topičev in živahni živijo-klici.

Druga napitnica veljala je visokemu protektorju društva „Rudeči križ“ Nj. cesarski visokosti nadvojvodi Karolu Ludoviku, katero je naudušeno izvršil tukajšnje podružnice „Rudečega križa“ predsednik g. Anton Deperis. Zopet zagromijo topiči, zopet odmevajo živahni živijo-klici ter zadoni krepko in ubrano cesarska pesen.

Škoda, da se banket ni mogel zaradi slabega vremena vršiti, kakor je bilo določeno v grajskem parku, ki je bil v ta namen kaj okusno in dostojno prirejen, ravno tako se tudi niso mogle spuščati „rakete“.

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Včeraj došla je brzajavna vest z Dunaja, da je nadsodnije svetnik gospod Fran Kočev ar imenovan predsednikom deželne sodnije v Ljubljani. Vest ta raznesla se je hitro po mestu in bila povsod vsprejeta z odkritosrčnim veseljem.

— (Okoličani in magistrat.) Pod tem naslovom čitamo v „Edinosti“, da je prišlo včeraj pet mož iz Lonjera k magistratu prisegat kot poljski čuvaji. Načelnik magistrata in znani asesor Pimpach zahtevala sta, da prisežejo italijanski, ali vrli Lonjerci so rekli, da ne prisežejo drugače, nego slovenski. Ker se vodja ni hotel udati, ostavili so s protestom urad, ne da bi bili prisegli.

— (V Celji) je toliko pomanjkanje stanovanj, da več uradnikov nema stanovanj. In ravno uradniki so za Celje vse. Mestni očetje naj bi to uvažali in skrbeli za stanovanja, namesto da so zidali veliko gledališče, ki je in bode le spomin nek nemškega bahanja.

— (Za tretje porotniško zasedanje,) ki se prične v 14. dan septembra v Ljubljani izžrebani so kot porotniki gg.: Ahčin Albin, ključavničar v Ljubljani; Cantoni Viktor, trgovec v Ljubljani; Dekleva Alojzij, posestnik v Postojini; Dobrlet Fran, trgovec s poštštvom v Ljubljani; Finžger Matija, kmetovalec v Prezrenji; Goli Fran, trgovec v Idriji; Grampovčan Jurij, trgovec na Vrhniki; Hafner Janez, krčmar v Ljubljani; Hönigschmidt Viktor, tovarniški knjigovodja v Ljubljani; Janša Jarnej, mlinar na Mojstrani; Janša Jarnej, trgovec na Drenovem griči; Križaj Josip, nadzornik v Ljubljani; Kunčič Jurij, posestnik v Ljubljani; Lavrič Fran, trgovec na Rakeku; baron Lazzarini Henrik, veleposestnik v Smeledniku; Lončar Jarnej, posestnik v Žiganji vasi; Okorn Josip, posestnik na Grosupljem; Orešek Fran ml., trgovec v Ljubljani; Peruzzi Martin, posestnik v Lipah; Pirnat Luka, posestnik v Tufstajnu; Plautz Ferdinand, trgovec v Ljubljani; Röger Janez, trgovec v Ljubljani; Rudež Alfred, posestnik v Ljubljani; Žitnik Jarnej, čevljar v Ljubljani; Schreyer Josip, posestnik v Ljubljani; Šetina Josip, posestnik na Dovjem; Soss Friderik, trgovec v Ljubljani; Souvan Ferdinand, trgovec v Ljubljani; Sušnik Josip, trgovec v Kranji; Trček Fran, trgovec v Ljubljani; Tschurn Karol, uradnik v Ljubljani; Urbanc Srečko, trgovec v Ljubljani; Valentinič Ignacij, posestnik v Ljubljani; Wakonigg Janez, trgovec v Litiji; Valjavec Aleš, posestnik v Bistrici; Zeschko Albert, trgovec v Ljubljani. Kot namestniki gg. Avšič Jakob, uradnik; Bukovnik Josip, brivec; Dolcher Janez, posestnik; Dorer Anton, marketendar; Kottek Edvard, posestnik; Lamprecht

Julij, posestnik; Obreza Josip, brivec; Ogorevc Martin, trg. pomočnik in Šešek Ivan, advokatski kandidat, vsi v Ljubljani.

— (Tatje) ulomili so v sredo po noči skozi okno v delavnico usnjarskega tovarnarja Janeža na Sv. Petra nabrežji in pokrali usnja za precejšnjo vsoto.

— (Za železnico Hrpelje-Trst) razpisana so dela. Ponudbe naj se uložijo do 17. septembra t. l. pri trgovinskem ministerstvu.

— (Toča) pobila je v torek po Tržaški okoli. Največ škode naredila je v Škedenji.

— (Čitalnica v Gornjemgradu) bode v dan 8. septembra t. l. priredila zabavo, pri kojoj se bode igrala „Zmešnjava na zmešnjavo“, burka v 5. dejanjih spisal A. Kotzebue, preložil Jos. Cimperman. Tudi več narodnih pesni je pripravljenih. Natančen program se bode še le izdal.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 20. avgusta. Včeraj je bil oficijalen pozdrav vseh Slovencev po Praškem županu v veliki mestni dvorani in potem ogledovanje tamošnjih historično znamenitih prostorov. V dvorani zaorila je zopet naša mila slovenska pesen. V Rudolfinumu v prekrasni koncertni dvorani Slovincem in Hrvatom na čast na orglah sviral Josip Förster. Popoldne priredili Slovenci velezaslužnemu literatu Matiji Majerju slavnostni banket v hotelu de Sax. Nad 100 Slovencev, Hrvatov in odličnih Čechov, mej njimi pisatelj Lego. Vrstili so se govori za govorom. Navdušenje nepopisljivo. Zvečer v čast došlim potovalcem slavnostna predstava. Naš „Naprej“ poslušalo je vse navzočno občinstvo stojé. Trikrat moral se je ponavljati.

Belgrad 19. avgusta. Vjeli so jednega morilcev poslanca Jakovljeviča. Po njegovej izpovedi prijeli so še več oseb, mej njimi radikalnega poslanca popa Milana Djurića.

London 19. avgusta. „Standard“ piše, da se v nekoliko dneh pričakuje ugodni predlogi od strani Rusije v Zulfikarskem vprašanji.

Marseille 19. avgusta. Včeraj 27 za kolero umrlih.

Toulon 19. avgusta. Tukaj osem ljudi obolelo za sumno boleznijo. Prebivalstvo mirno.

Madrid 19. avgusta. Na vsem Španskem včeraj 4758 ljudi za kolero zbolelo, 1365 umrlo.

Razne vesti.

* (Knez črnogorski) praznoval je pretekli teden 25 letnico svojega vladanja. Zaradi žalosti po pokojnej hčeri se je slavnost vršila le v cerkvi in v knežji obitelji. Jeden dan prej bil je „parastos“ za knezom Danilom, ki je bil pred 25 leti v Kotoru umorjen.

Javna zahvala.

Podpisani odbor šteje si v prijetno dolžnost, vsem onim, ki so k tako povoljnemu vspehu pri veselici dne 15. avgusta gmotno ali dejansko blagovolili pripomoči, v prvi vrsti gosp. Ivan Medenu za preprijazno sodelovanje pri besedi, g. vitezu Ohm Janušovskemu za nadomestovanje pevovodje o priliki njegove bolezni, gosp. ravnatelju Belarju, g. Cesariću, kateri je brezplačno blagovolil prepuštili kegljišče, nadalje gg. Dečmanu, Podkrajšku in kakor tudi društvu „Edinosti“, izrekati najtoplejšo zahvalo.

V Ljubljani 19. avgusta 1885.

Odbor

slov. del. pevskega društva „SLAVEC“.

Tujski:

19. avgusta.

Pri **županu**: Kolonica z Dunaja. — Gaustern iz Budimpešte. — pl. Tausch z Dunaja. — Fuks, Buchbinder iz Prage. — Purasini iz Trsta. — Lapnik iz Zagreba. — Jaklič iz Kočevja.

Pri **županu**: Huller, Einsiedl z Dunaja. — Korösi iz Grada. — Behofschütz z Dunaja. — Fritz iz Celovca. — Sevič z Dunaja.

Pri **avstrijskem cesarju**: Putrich in Nussan iz Zagreba.

Umrli so v Ljubljani:

17. avgusta: Friderik Bezlej, mestni stražmešter, 42 let, Mestni trg št. 1, za jetiko.

18. avgusta: Alojzija Čermelj, blapčeva hči, 2 mes., Hilšerjeve ulice št. 8, za katarom v črevih.

19. avgusta: Hedvika Böhm, hči, hranilničnega uradnika, 8 mes., na Bregu št. 18, za božastjo. — Anton Pitteri, delavec, sedaj prisiljenec, 40 let, Poljanski nasip št. 50, za pljučno tuberkulozo.

V deželni bolnici:

14. avgusta: Gregor Bonča, delavec, 27 let, za vnetjem hrbtne možga.

16. avgusta: Fran Ačovec, delavec, 25 let, za jetiko.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tržne cene v Ljubljani

dné 19. avgusta t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povejen, kgr.	gl. kr.
Rež,	5 20	Surovo maslo,	84
Ječmen,	4 23	Jajce, jedno	2
Oves,	2 92	Mleko, liter	8
Ajda,	4 87	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 20	Telečje	54
Koruz,	5 41	Svinjsko	66
Krompir,	2 85	Koštrunovo	34
Leča,	8	Pišanec	30
Grah,	8	Golob	17
Fižol,	8 50	Seno, 100 kilo	1 60
Maslo,	kgr. 90	Slama,	1 69
Mast,	82	Drva trda, 4 metr.	7 50
Špeh frišen,	54	„ mehka, „	5 20

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
19. avg.	7. zjutraj	732-87 mm.	11-6° C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	731-76 mm.	18 0° C	sl. vzh.	obl.	0-00 mm.
	9. zvečer	733 01 mm.	14-0° C	brezv.	obl.	

Srednja temperatura 14-5°, za 4-4° pod normalom.

Dunajska borza

dné 20. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 85 kr.
Srebrna renta	83 „ 55 „
Zlata renta	109 „ 90 „
5% marenca renta	99 „ 90 „
Akcije narodne banke	873 „
Kreditne akcije	285 „ 80 „
London	124 „ 85 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 90 „
C kr cekini	5 „ 91 „
Nemške marke	61 „ 30 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 127 „ 50 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 168 „
4% avstr. zlatu renta, davka prosta	109 „ 10 „
Ogrska zlatu renta 4%	98 „ 80 „
„ papirna renta 5%	92 „ 40 „
5% štajerske zemljišče odvez obliq	104 „
Dunava reg srečke 5%	100 gld 116 „ 50 „
Zemlj. obć avstr. 4 1/2% zlati zast listi	124 „ 70 „
Prior. obliq Elizabetine zapad železnice	115 „
Prior. obliq Ferdinandove sev. železnice	106 „ 25 „
Kreditne srečke	100 gld 119 „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 50 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 100 „ 25 „
Tramway-društ velj 170 gld a v	191 „

Št. 13.718.

(479—1)

Razglas.

Zaradi oddaje del pri napravi kanalov v kolodvorskih in parnih ulicah se bode pri mestnem magistratu **dné 24. avgusta t. l. ob 10. uri dopoldne** v mestni dvorani vršila pismena dražba.

Dotični načrti, pogoji in proračuni so ob navadnih uradnih urah v pisarni mestnega stavbinskega urada vsakemu na razpolaganje.

Mestni magistrat v Ljubljani.

v 17. dan avgusta 1885.

Župan: Grasselli.

Mnogovrstna
zelišča, korenine, lubje, cvetlice in še veliko drugih rastlin

kupuje

(376—3)

Karol Koren v Planini, postaja Rakek.

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno gld. 8 do 12
1883. „ mlo in fino „ 13 „ 16
1884. „ var-vino svetlorudeče „ 11 „ 14
pravi vinski jesih „ 11 „ —

prodaja na hektolitro

(313—13)

Jos. Kravagna v Ptui.

Popravek.

Glede naznanila v „Slovenskem Narodu“ zastran prodaje hiše v Hrušici opomnim, da to ni moja hiša, ampak hiša „pri Mokarji“ v gorenji Hrušici, katero sem bil le naprosen, kupovalcem razkazati.

Jožef Korbar,

posestnik in župan v spodnji Hrušici.

Št. 5239.

(480—1)

Razpis.

Na deželni vino- in sadjerejski šoli na Slapu pri Vipavi z dveletnim poukom in slovenskim učnim jezikom je izpraznjenih 6 deželnih ustanov za prihodnje šolsko leto 1885/86, ki se prične 1. novembra 1885.

Pravico do teh ustanov imajo sinovi kranjskih kmetovalcev in vinogradnikov, ki so vsaj 16 let stari, čvrstega zdravja, lepega vedenja in ki so z dobrim vspehom dovršili vsaj ljudsko šolo. Prednost imajo taki kmetijski sinovi, od katerih je upati, da se bodo potem na svojem domu s kmetijstvom, vino- in sadjerejo pečali.

Učenci z ustanovami dobivajo brezplačno hrano, stanovanje in pouk v šoli, obleko si pa morajo sami preskrbeti.

V šolo vsprejmejo se tudi plačujoči učenci, kateri plačujejo po 33 do 50 kr. na dan za hrano in stanovanje in po 20 gld. šolnine na leto.

Lastnoročno pisane slovenske prošnje se imajo **do 20. septembra l. 1885.**

izročiti vodstvu deželne vino- in sadjerejske šole na Slapu.

Prošnjam priložiti je treba rojstni list, spricalo dovršene ljudske ali obiskovane srednje šole, zdravniško potrdilo o čvrstem telesu in trdnem zdravju in župniško spricalo o lepem vedenju.

Prošnjam za vsprejem za plačilo je treba priložiti reverz ali obvezno pismo starišev, oziroma skrbnikovo, zadevajoč vzdrževanje učenca.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 14. avgusta leta 1885.

Pohištvo

(478—2)

s krčmo, prodajalnico in mesarijo

na Visokem pri Kranju se po nizki ceni proda ali se pa tudi da za več let v najem. Pri hiši sta tudi 2 lepo zasajena vrta, kegljišče in vodnjak. Ta hiša bila bi posebno priročna za kakoga vinskega ali lesnega trgovca. Kaj več se izve pri **Janecu Pauliču**, vulgo **Tabor**, na Visokem.

Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva oživiljače, zapreči pokončanje zob in odpravi slab dah iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, upliva zelo oživiljače in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr. 404—7)

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

za hitro pripravo naravnih, okrepiljočih kopeli smrekovih igel. Cena steklenice 40 kr., 12 steklenic 4 gld. av. v. pri **Juliju Bittneru**, lekarju v **Reichenau, Sp.-Avstr.**; zaloga v Ljubljani pri **Jul. pl. Trnkoczyu** in v mnogih lekarnah cesarstva.

NB. Za veliko banjo zadostuje jedna steklenica, za (143—15) kopalni stol 1/2 steklenice.

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
prijetoča po nizki ceni
v elegantnej obliki
vizitnice

BUDIMSKA Rákóczy
GRENCICA,
katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stülzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti in nedavno profesor dr. Rokitsky v Inomestu, profesor dr. Zeissel na Dunaji in profesor dr. Sigl v Stuttgartu in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtiji vode ter se pred vsemi znanimi grenicami posebno izredno priporoča. — Dobiva se po vseh specerijskih prodajalnicah in prodajalnicah mineralnih vod, kakor tudi skoraj v vseh lekarnah in drogerijah, vedno na novo natočena. — **Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy.** (213—18)

Lastniki: bratje Loser v Budapešti.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.